

மரங்கள் சிரித்தன

ஒரு பெரிய மாமரம். அதில் நீண்ட நாட்களாக கிளி ஒன்று வாழ்ந்து வந்தது. அதனால் தான் வாழும் மாமரமே சிறந்தது என்ற எண்ணம் அதற்கு அதிகம். எப்பொழுதும் மாமரத்தைப் பற்றி பெருமையாகவே கூறிக்கொண்டிருக்கும்.

மாமரத்தின் அருகில் ஒரு வேப்பமரமும் இருந்தது. அதில் ஒரு காகம் வாழ்ந்து வந்தது. காகத்திற்கு, கிளி இப்படி சொல்லிக்கொண்டு இருப்பது ஆச்சரியமாக இருந்தது. அதனால் ஒரு நாள் காகம் கிளியிடம் “இத்தனை பெருமையாக மாமரத்தைப் பற்றி பேசுகிறாயே! அப்படி என்ன சிறப்பு நீ இருக்கும் மரத்திற்கு?” என்று கேட்டது.

கிளிக்கோ “ஆகா, இந்த காகத்திற்கு ஒன்றும் தெரியாது போல இருக்கிறதே!” என்று எண்ணி, “அகன்ற விரிந்த என் மரத்தைப் பார்! நீண்ட இலைகள், பருத்த காய்கள். விரைவில் காய்கள் மாம்பழங்களாகிவிடும். மாம்பழத்தை விரும்பாதவர் யாராவது இருகிறார்களா?, விழாக்காலங்களில் மாவிலைகளைத் தோரணமாகக் கட்டி யாவரும் மகிழ்கிறார்கள்! பல வகையான பறவைகளும், விலங்குகளும் கூட என் மரத்தை நாடி வருவதை நீ பார்த்தது இல்லையா?” என்று ஆரவாரமாகச் சொல்லியது.

அதைக் கேட்ட காகம் “அடடே! அப்படியா! உனக்கு என் வேப்பமரத்தின் அருமை தெரியாது போல இருகிறது! பசுமையான சிறு சிறு இலைகள், பச்சை வண்ண காய்கள், மஞ்சள் நிறக் கனிகள் நிறைந்துள்ளதைப் பார்!” அத்தோடு இல்லை, என் மரத்தின் “இலை, பூ, பழம், பட்டை, வேர் எல்லாமே நோய் தீர்க்கும் மருந்தாகும் தெரியுமா?” இவை மட்டும் இல்லை! “என் மரத்தின் பழத்தின் விதையிலிருந்து எடுக்கப்படும் எண்ணெய் பல வகையிலும் பயன்படும்.” என்றது.

உனக்கு ஒன்று சொல்கிறேன் “உலகத்தில் படைக்கப்பட்ட எல்லாம் பயன்படவே உண்டாக்கப்பட்டன! ஒன்றில்லாமல் ஒன்று இல்லை! புரிந்து கொள்!” என்று கூறி பறந்து சென்றது.

இந்த உரையாடலைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்த மாமரமும், வேப்பமரமும் சிரித்தன! சிந்தித்தன!

ஆமாம்! நீங்கள் என்ன நினைக்கிறீர்கள்?